

SMALL BLUES TRAP

http://www.rocking.gr/reviews/album/Small_Blues_Trap_-_Red_Snakes_&_Cave_Rats/3443/

Δε μπορείς να μην τους σεβαστείς. Δεν είναι μόνο ότι μέσα στα επτά χρόνια της ύπαρξής τους και με τρεις δίσκους στο ενεργητικό τους έχουν καταφέρει να «μπουν σφήνα» στα παραδοσιακά ελληνικά ονόματα των blues (βλέπε Blues Wire, Nick & The Backbone, Blues Cargo...). Είναι κυρίως ότι παλεύουν μόνοι τους, καθαρά με τις δικές τους δυνάμεις και από τη δύσκολη ελληνική επαρχία να αναδειχθούν μέσα από ένα ούτως ή άλλως αντιεμπορικό είδος.

Ένα είδος, όμως, που το υπηρετούν όχι απλώς αφοσιωμένα, αλλά και με βαθιά συνείδηση και γνώση, γεγονός που αντανακλάται και στη μουσική τους. Με κεντρικούς άξονες την εμπνευσμένη κιθάρα του Παναγιώτη Δάρα και τη βαθιά, βραχνή φωνή του Παύλου Καραπιτέρη, που μου θυμίζει πάντα την αντίστοιχη του τεράστιου John Campbell, εντρυφούν κυρίως στα Delta Blues. Ο δεύτερος συνεισφέρει ακόμα με την εξαιρετικά καλοπαιγμένη φουσαρμόνικά του, ενώ εναλλάσσεται με τον Δάρα στις απαραίτητες slide πινελιές. Οι Λευτέρης Μπέσιος και Στάθης Ευαγγέλου στηρίζουν σε μπάσο και drums τους προηγούμενους, αλλά προσφέρουν και το κατάλληλο groove εκεί που χρειάζεται. Οι Καραπιτέρης-Δάρας μοιράζονται το συνθετικό κομμάτι, με μόνη εξαίρεση τη συνεισφορά του Ηλία Ζάικου (περιττές οι συστάσεις) με τον τίτλο "Buy A Dog". Μαζί με τα υπόλοιπα δώδεκα τραγούδια που συμπληρώνουν το "Red Snakes & Cave Bats" αποτελούν ένα εκλεκτό σύνολο, ικανό να σταθεί όχι μόνο στην περιορισμένη ελληνική σκηνή, αλλά, θαρρώ, και διεθνώς.

Παρόλο που το στυλ τους είναι δεδομένο ώστε να τους προσδίδει ταυτότητα και παρά τα ούτως ή άλλως στενά πλαίσια των blues, διακρίνεται η διάθεση να ξεφύγουν από την επανάληψη. Αυτό μπορεί να εντοπιστεί για παράδειγμα στην (ούτως ή άλλως πολύ καλή) παραγωγή, που δε διστάζει να διανθίσει τα τραγούδια με τα δέοντα ηχητικά εφέ, στην ακουστική προσέγγιση του "Surely My Body Gets The Message" ή στους λυρικούς τόνους της κιθάρας στο "Seven Plus Seven", που φέρνουν έντονα στο νου τον Mark Knopfler. Το συγκεκριμένο δε θα ήταν εκτός θέσης στον πρώτο δίσκο των Dire Straits, κοιτάζοντας στα μάτια το "Six Blade Knife", και αποτελεί κατ' εμέ το μεγάλο ατού του δίσκου, αφού μπορεί να γίνει (σε έναν ιδανικό κόσμο) το τραγούδι που θα ανοίξει την πόρτα σε ένα ευρύ κοινό. Το ίδιο, αλλά σε ένα πιο blues προσανατολισμένο ακροατήριο, θα μπορούσε να πετύχει το "The Last Part Of The Show".

Πέρα από τις αναφορές στους δύο σπουδαίους κιθαρίστες που προαναφέρθηκαν, οι ίδιοι οι Small Blues Trap αφιερώνουν σε έναν άλλο θεό της εξάχορδης Telecaster το “Roy B.”, που προσεγγίζει με το λυρισμό του το ασύλληπτο παίξιμο του Roy Buchanan.

Κάθε τραγούδι του δίσκου έχει κάτι να δώσει και η ακρόαση του άλμπουμ είναι απολαυστική. Αυτό είναι μάλλον και το ατού του, καθώς είναι πολύ μεστό, τόσο συνθετικά, όσο και ενορχηστρωτικά. Είναι μία προσπάθεια που θεωρώ ότι πρέπει να στηριχθεί από την ελληνική κοινότητα του blues και όχι μόνο. Δεν είμαι σίγουρος αν και ποια δυσκοπώλεια είναι εφοδιασμένα με το καλαίσθητο digipack που αποτελεί το άλμπουμ, οπότε φροντίστε για την απόκτησή του μέσω του www.smallblustrap.gr.

Κώστας Σακκαλής

